

fra en ganske ny Side, nemlig som Forsvarer af Folketinget, som Forsvarer af det store Arbejde, der var gjort henede. Det lød jo for saa vidt noget anderledes, end vi ere vante til at høre fra det ærede Medlem. Jeg maa paa det bestemteste fralægge mig, at jeg ved at udkaste denne Tanke paa nogen Maade skulde have undervurderet det Arbejde, der er gjort her i Folketinget i denne Sag, og jeg tillader mig ogsaa at tro, at de Forandringer, som ville være nødvendige for i Praksis at gennemføre det Forslag, jeg her har antydnet, i Virkeligheden ikke ville komme til at berøre det store Arbejde, som er gjort, ikke ville komme til at berøre de mange Ændringer, det ærede Medlem talte om, hvorom han og Udvalget og Ministeren vare bleve enige, og som vare virkelige Forbedringer, som vare Forbedringer af en saadan Art, at de ogsaa kunne accepteres af Landstinget. Jeg tror ikke, der er en eneste af de Ændringer, som vilde lide noget som helst væsentligt Afbæk, eller som behøvede at forandres, fordi man gik over til det andet Grundlag, jeg her har foreslaaet, med Bibeholdelse, som jeg har sagt, af Forsvarslovene som en særlig Position for Skatten. Jeg maa dog sige — og det kan jeg ikke lade være med at udtale, inden jeg slutter —, at naar det ærede Medlem forleden Dag bebrejdede mig Mangel paa Logik — vi huske jo Eksemplet om Cato og den udmærkede Maade, det ærede Medlem fremsatte det paa —, naar han bebrejdede mig, at jeg havde for en Del givet det ærede Medlem Ret og saa dog af visse andre Grunde ikke kunde stemme sammen med det ærede Medlem, saa forbavser det mig for øvrigt, at det ærede Medlem virkelig her i Dag vil indtage det Standpunkt, han indtager. For han siger: Jeg giver det ærede Medlem fra Svendborg Ret i denne Tanke, den tiltaler mig i høj Grad, men af Hensyn til det Arbejde, der er gjort i Folketinget, og af Hensyn til Folketingets Værdighed kan jeg ikke følge det ærede Medlem. Det forekommer mig, at hvis det ærede Medlem forleden havde haft nogen Ret i sin Anke overfor mig med Hensyn til Logikken, saa har det ærede Medlem i alt Fald været uhyre lærenem.

Philipsen: Jeg vil gerne med et Par Ord omtale, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til Udvalgsflertallets Ændringsforslag med Hensyn til Skat paa Brugsforeningerne. Det er selvfølgelig — og jeg

lægger Vægt paa „selvfølgelig“ — hverken af Interesse til den ene eller den anden Side, men alene for at benytte Lejligheden til at faa taget Livet af det gamle Spøgelse, som jeg synes har spøgt længe nok. Der er saa meget mindre Grund til at holde paa denne Ændring, som den fiskalt ikke betyder noget. Den betyder ikke en Gang saa meget, som der gentagne Gange her i Salen er givet Udtryk for, at Brugsforeningerne, fordi de faa Skattepligt, skulde sætte deres Priser saa langt ned, at der ikke fremkom noget Overskud. Det behøver jo ikke en Gang at gøres, fordi Skattelovens § 8, hvor der er tilladt et 4 pCts Fradrag, jo dog efter min Beregning eliminerer i alt Fald et saa stort Overskud bort, som Brugsforeningerne i al Almindelighed anlægge. Altsaa, fiskalt betyder det efter min Mening ingenting. En Forklaring skal det imidlertid have, og vi have jo hørt forskellige Motiveringer her i Salen af, hvorfor man har stillet denne Ændring. Disse Motiveringer have været mere eller mindre forstaaelige; den mest uforstaaelige af dem var dog det ærede Medlem fra Langelands (P. Munch), idet han sagde: Jeg tror, man vilde ærgre sig endnu mere indenfor de handlendes Kreds, hvis Ministerens Forslag blev vedtaget. Jeg synes, det er en ret aparte Motivering, naar det ærede Medlem fra Langeland nu lige saa godt som alle vi andre ved, at det netop er Handelsstanden, som har ønsket, at Brugsforeningerne skulde betale Skat; og det er dog en ganske vidunderlig Logik, at man først gentagne Gange gennem mange Aar har ønsket og forlangt, at Brugsforeningerne skulde betale Skat, for saa derefter, naar de komme til at betale Skat, at give sig til at ærgre sig over, at de betale Skat. Jeg forstaaer det ikke.

Jeg synes, at skulde man komme med en Motivering, der var logisk, saa skulde det være den, som det ærede Medlem fra Nørresundby (S. Frederiksen) kom med angaaende det samme Spørgsmaal under Bogføringsloven, idet han sagde, at Brugsforeningerne ere ikke nogen Forretning. Det er rigtigt, Brugsforeningerne skulde leve deres eget stille Liv, vi ville ikke have Statsmagtens Indgriben paa noget som helst Omraade. Man kan billige det, og man kan mishellige det, men der er Logik i det. Men derimod at konstruere en Motivering saaledes, at man først gennem mange Aar ønsker, at de skulde betale Skat, og saa, naar de endelig komme til det, giver sig til at ærgre sig over, at man har faaet dem til at betale Skat — en